

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5506** по описа за **2010** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по касационната жалба на директора на Д. „И. по Т.”-С. против решение № 42 от 17.05.2010 г., постановено по н.а.х.д.№ 2767/2009 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 11-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 22-2201359/15.10.2009 г. Наведени са доводи за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение. Конкретно се твърди, че неправилно съдът се е позовал изцяло на представения едва при обжалване на наказателното постановление фиш за заплата на В П, в който не са отразени направените незаконосъобразни удръжки от трудовото възнаграждение на работника за месец юни 2009 г. Сочи се необоснованост на извода, че фактите, изложени в наказателното постановление не са подкрепени с доказателства, предвид презумптивната доказателствена сила на съставените актове по КТ, съобразно нормата на

чл. 216, ал. 1 от същия закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на районния съд и се произнесе по съществуващия на правния спор, като потвърди наказателното постановление.

Ответникът, Ч. пълномощника си адв. В изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в приложеното по делото писмено становище.

Представителят на Софийската градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли да се остави в сила решението на Софийския районен съд.

По делото не са събрани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция, след като се запозна с доказателствата по делото и обсъди становищата на страните, намира касационната жалба за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, а разгледана по същество за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред въззивната инстанция е било наказателно постановление № 22-2201359/15.10.2009 г., издадено от директора на Д. „Инспекцията по Т.”- С., с което на „А.-И.-Б. П.”, е наложено наказание „глоба” в размер на 10 000 лв., на основание чл. 272, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса на Т. за това, че в качеството му на работодател, при прекратяване на трудовото правоотношение на В П е направил удръжка от трудовото й възнаграждение за месец юни в размер на 510 лева, като обезщетение по чл. 220 от КТ, без съгласието на лицето и при липса на някоя от хипотезите, посочени в чл. 272, ал. 1 от КТ.

За да отмени наказателното постановление, районният съд е приел, че от събрания по делото доказателствен материал не се установява по безспорен начин осъществяването на състава на административно нарушение от страна на наказаното лице, тъй като от страна на административно наказващия орган не е доказано наличието на предпоставките за ангажиране на административно наказателната отговорност. Прието е, че липсват доказателства, които да мотивират съда да приеме, че работодателя е осъществил състава на административното нарушение, за което е санкциониран.

Този извод е правилен и законосъобразен.

Тежестта да докаже изцяло и по категоричен начин факта на извършеното нарушение принадлежи на административно наказващия орган, което в процесния случай не е сторено. По делото не са приложени доказателства, от които да се установи по категоричен начин, че при прекратяване на трудовото правоотношение на В П работодателят е направил удръжка от трудовото й възнаграждение за месец юни в размер на 510 лева, като

обезщетение по чл. 220 от КТ, без нейното съгласие и при липса на някоя от хипотезите на чл. 272, ал. 1 от КТ. Напротив, видно от приложените по делото доказателства се установя, че работодателят не е извършил волеизявление, с което да претендира изплащане на обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, поради налагането на дисциплинарно наказание „уволнение” на В. П. Съдържанието на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, приложена по делото, опровергава по категоричен начин, фактическите обстоятелства, посочени в наказателното постановление. В нея липсва изрично вписване на факта, че уволнената дължи обезщетение на работодателя си, в какъвто смисъл е изложил мотиви административно наказващия орган. Удръжката на трудовото възнаграждение се опровергава и от приетите като доказателство по делото фиш за трудово възнаграждение и разходен касов ордер.

Във връзка с доводите, изложени от касатора, за неправилно разпределение на доказателствената тежест от страна на въззивния съд, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че презумптивната доказателствена сила на акта за установяване на административното нарушение, установена в разпоредбата на чл. 216, ал. 1 от КТ, предвид систематичното място на визираната правна норма, разпростира своето действие единствено в хода на административно наказателното производство във фазата му пред административно наказващия орган, но не и в съдебното производство. Въпреки това, обстоятелството, че разкриването на обективната истина е приоритет на съда, независимо от тежестта на доказване, не освобождава административно наказващия орган от задължението му да докаже фактическите констатации в наказателното постановление. Ето защо е недопустимо същият да черпи права от своето процесуално бездействие, като изцяло вменява в задължение на съда разкриването на обективната истина.

С оглед изложените съображения, касационният съд счита, че при постановяване на атакуваното решение не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и правилно е приложен материалния закон.

Предвид изложените съображения, Административен съд С.-град, Първи касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 42 от 17.05.2010 г., постановен по н.а.х.д.№

2767/2010 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия,
11-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.